Republica Moldova
mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3

Dosarul nr. 3-2736/2024

H O T Ă R Â R E

în numele Legii

Dispozitivul hotărârii judecătorești a fost pronunțat în ședință de judecată publică în data de **23 septembrie 2024, în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3**

În conformitate cu art. 226 alin. (2) Cod administrativ, deoarece participanţii la proces au depus cerere de apel, hotărârea este **întocmită integral în termen de 45 de zile <u>lucrătoare</u>** calculate începând cu data recepționării materialelor cauzei la 11 octombrie 2024

23 septembrie 2024 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău
sediul Rîșcani

În conformitate cu art. 46 alin. (1) CPC, instanța de judecată
specializată pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ:
Președintele ședinței, judecător, Bolocan Elena,
Grefier, Negru Elena,
<u>Cu participarea:</u>
Reclamantului Demciucin Igor,
Reprezentantului autorității publice pârâte, Lealin Iuri,
Părțile fiind conștiente de drepturile și obligațiile sale procedurale, înaintea pronunțării pe fond, participanții la proces având posibilitatea de a-și expune punctul de vedere verbal și/sau scris în conformitate cu art. 38, 218 Cod administrativ al RM,

Examinând în **ședință publică în limba de stat în procedura contenciosului administrativ în limitele controlului judecătoresc – acțiunea în contencios administrativ** înaintată de Demciucin Igor împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea actelor administrative prin care autoritatea publică a respins cererea de emitere a actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, –

C o n s t a t ă:

<u>Acțiunea în contencios administrativ:</u> În data de 16 mai 2024, Demciucin Igor s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea actelor administrative prin care autoritatea publică a respins cererea de emitere a actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii indică, că în urma adoptării Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-75/2024 din 04.03.2024 și a emiterii Ordinului Procurorului General interimar nr. 429-p din 04.03.2024, s-a dispus încetarea mandatului lui Demciucin Igor de adjunct al Procurorului General interimar, începând cu 05.03.2024.

Notează că, prin scrisoarea nr. 20-d/pers.-75 din 04.03.2024, semnată de către Procurorul General interimar, în baza dispozițiilor art. 18 alin. (6) al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, care conferă adjuncților Procurorului General dreptul de a-și continua

activitatea într-o funcție de procuror vacantă, aleasă de aceștia fără necesitatea unui concurs, i s-a acordat termen până la 05.03.2024, ora 17:00 inclusiv, pentru a alege o funcție din Lista funcțiilor de procuror vacante, care a fost anexată.

Menționează că, în rezultatul analizării listei funcțiilor de procuror vacante, a ales funcția de *****, decizie comunicată oficial prin scrisoare expediată la 04.03.2024. Însă, la 05.03.2024, a recepționat răspunsul Procurorului General nr. 20-dos.pers./78, prin care i s-a refuzat numirea în funcția aleasă. În răspunsul primit, s-a subliniat că, decizia de respingere a fost fundamentată pe rezultatele unei evaluări meticuloase și conforme a îndeplinirii criteriilor și cerințelor legale aplicabile, iar această evaluare a condus la concluzia că nu sunt întrunite cerințele legale necesare pentru a ocupa funcția respectivă.

Specifică, că nefiind de acord cu decizia autorității și constatând discrepanțe semnificative în raport cu prevederile legale în vigoare, la 04.04.2024 s-a adresat cu cerere prealabilă către Procuratura Generală, solicitând anularea răspunsului Procurorului General interimar nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024 și numirea lui Demciucin Igor în funcția de *****. Însă, prin răspunsul nr. 18-73/24-350 din 15.04.2024, în esență, solicitările sale au fost respinse, autoritatea invocând că, răspunsul contestat reprezintă o operațiune administrativă în sensul art. 15 alin. (1) din Codul administrativ, iar actul administrativ individual care a fost emis în rezultatul procedurii administrative a constituit ordinul Procurorului General nr. 453-p din 05.03.2024. Potrivit art. 15 alin. (2) din Codul administrativ, operațiunile administrative pot fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual, cu excepția operațiunilor administrative executorii sau îndreptate împotriva unui terț.

Reclamantul consideră că răspunsul autorității pârâte confirmă nerespectarea prevederilor legale și subliniază lipsa de acțiune și responsabilitate din partea autorităților în cauză. Continuarea acestei practici reprezintă o încălcare gravă a drepturilor și procedurilor legale, necesitând o intervenție urgentă și adecvată pentru corectarea deficiențelor și restabilirea drepturilor sale.

Consemnează că, din răspunsul Procurorului General interimar nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024 rezultă că justificările care au condus la refuzul de a-l numi în funcția de *****, s-au concentrat exclusiv pe imposibilitatea de aplicare a prevederilor art. 18 alin. (6) al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură.

Precizează că, în motivarea răspunsului autoritatea a invocat prevederile legale care guvernează procedura de numire în funcția solicitată. Astfel, s-a făcut trimitere la prevederile art. 252 al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, care stipulează că propunerea pentru această funcție trebuie să fie făcută de procurorul-șef al procuraturii specializate respective, iar numirea se realizează fără concurs, prin ordinul Procurorului General, cu acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor exprimat față de propunerea prezentată de procurorul-șef al procuraturii specializate respective, în concordanță cu prevederile alin. (1) și alin. (3) al articolului menționat. Subsecvent, cu referire la prevederile Legii nr. 100 din 22.12.2017 cu privire la actele normative, autoritatea a invocat aspectul conform căruia, în cazul unui conflict între două acte normative de aceeași forță juridică, trebuie să fie aplicate prevederile celui mai recent act normativ adoptat, aprobat sau emis. Astfel, s-a ajuns la concluzia că, dispozițiile art. 252 al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură sunt atât ulterioare celor ale art. 18 alin. (6) din aceeași lege, cât și de natură specială, deoarece se aplică unor categorii specifice de raporturi sociale sau subiecți strict delimitați. În final, s-a constatat că neîndeplinirea condițiilor legale specifice pentru numirea în funcția menționată a condus la imposibilitatea acceptării cererii mele de către Procurorul General interimar.

Analizând argumentele invocate de autoritatea pârâtă în răspunsul acordat, reclamantul conchide că acestea sunt lipsite de validitate.

Susține că, art. 18 alin. (6) al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, în primul rând, acordă adjuncților Procurorului General un drept special de a-și continua activitatea în orice funcție de procuror vacantă, fără necesitatea unui concurs. Acest drept este garantat ferm de lege și trebuie respectat în mod riguros în procesul de numire în funcții de procuror. Iar în al doilea rând, reprezintă o excepție de la regulile generale de numire în funcții de procuror, conferind persoanei care a deținut funcția de adjunct al Procurorului General un tratament special și privilegiat. Interpretarea corectă a acestor prevederi demonstrează că această persoană are prioritate și este exceptată de la aplicarea altor reguli speciale în procesul de numire în funcții de procuror.

De asemenea, consideră necesar de a sublinia că alegerea funcției de ***** al procuraturii specializate, în conformitate cu art. 18 alin. (6) al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură și numirea în această funcție în baza altor dispoziții legale, cum ar fi art. 25^2 din aceeași lege, sunt proceduri distincte care trebuie tratate separat în cadrul procesului decizional. În aceste circumstanțe, consideră că s-a comis un abuz, deoarece s-a acordat prioritate unor prevederi care nu se aplică în cazul funcției pe care a deținut-o. Acest abuz fiind extrem de grav, deoarece subminează nu doar drepturile sale legale, dar și întregul cadru legal și principiile de drept. Ignorarea deliberată a normelor legale și a drepturilor conferite de acestea nu numai că creează un precedent periculos, dar afectează și integritatea și credibilitatea sistemului Procuraturii. În consecință, consideră imperativ ca acest abuz să fie tratat cu maximă seriozitate și să fie corectat prompt pentru a restabili statul de drept și încrederea în sistemul Procuraturii.

Cu referire la răspunsul Procurorului General interimar nr. 18-73/24-350 din 15.04.2024, reclamantul opinează că, argumentul precum că răspuns nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024 reprezintă o simplă operațiune administrativă, fără efecte juridice, nu este susținut de lege și este, de fapt, o interpretare intenționat eronată a normelor legale aplicabile. Or, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, operațiunile administrative sunt definite ca fiind manifestările de voință sau activitățile autorităților publice care nu generează efecte juridice. La caz, însă, răspunsul nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024 a avut consecințe directe și negative asupra drepturilor legale și profesionale ale reclamantului. Prin respingerea solicitării de a activa într-o funcție de procuror vacantă, aleasă în conformitate cu regulile stabilite, reclamantul a fost privat de un drept legitim și i s-a restricționat posibilitatea de a urma cariera profesională conform aspirațiilor sale. Astfel, consideră că, argumentul pârâtului conform căruia răspunsul anterior nu produce efecte juridice este complet nejustificat și discriminatoriu. Încercarea de a minimaliza impactul acestui răspuns și de a-l reduce la o simplă formalitate administrativă este inacceptabilă din punct de vedere legal și etic.

Reclamantul afirmă că, prin respingerea solicitării sale de a i se acorda funcția de *****, a fost constrâns să opteze pentru funcția de ***** al *****, pentru a împiedica aplicarea sancțiunilor conform art. 57 alin. (1) lit. c), coroborat cu art. 57 alin. (2) al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură.

Subliniază că, atât răspunsul Procurorului General interimar nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024, cât și Ordinul Procurorului General interimar nr. 453-p din 05.03.2024, prin care s-a dispus numirea sa în funcția de ***** al *****, reprezintă două acte administrative individuale distincte, care trebuie tratate ca entități separate și independente, cu implicații juridice diferite. În mod evident, actele administrative enumerate reglementează două situații distincte: răspunsul inițial care a respins solicitarea pentru o anumită funcție aleasă și ordinul ulterior prin care a fost

numit în altă funcție. Aceste două acțiuni au fost luate în contexte și circumstanțe diferite și reglementează aspecte distincte ale solicitării înaintate. Prin urmare, referirea la ordinul emis ulterior, într-un răspuns la o contestație care viza un refuz inițial, creează confuzie și este susceptibil de a fi interpretat ca o încercare de a confunda sau de a submina claritatea situației. Acest aspect subliniază importanța de a examina cu atenție argumentele și justificările părților implicate, pentru a asigura că procedurile legale sunt respectate și că deciziile administrative sunt luate în mod corespunzător și transparent.

Cu referire la afirmațiile pârâtului precum că, Ordinul Procurorului General interimar nr. 453-p din 05.03.2024 nu a fost contestat în termenul legal, prin ce se sugerează că aceasta ar submina contestarea răspunsului inițial dat de Procurorul General interimar în cadrul cererii prealabile, reclamantul menționează că, această linie de apărare este problematică și incompletă din mai multe motive. În primul rând, pârâtul pare să ignore faptul că contestarea unui act administrativ nu se limitează doar la ordin, ci poate include orice decizie administrativă individuală care afectează drepturile și interesele unei persoane. Astfel, refuzul inițial de a fi numit în funcția specifică solicitată reprezintă, de asemenea, un act administrativ care poate fi contestat în termenele legale. În plus, argumentul pârâtului nu ia în considerare faptul că refuzul inițial de a fi numit în funcția de *****, a fost principalul motiv al contestației inițiale. Decizia ulterioară de a fi numit într-o altă funcție nu elimină ilegalitatea refuzului inițial și, prin urmare, nu poate să justifice respingerea contestației. Astfel, reclamantul reiterează că, poziția pârâtului rămâne ambiguă și insuficient argumentată. Referința la ordinul emis ulterior nu poate să substituie sau să invalideze contestația inițială, care se baza pe ilegalitatea refuzului de a fi numit în funcția solicitată.

De asemenea, reclamantul susține că actele administrative în discuție nu sunt conforme cu cerințele legale, atât în ceea ce privește valabilitatea argumentelor invocate, cât și sub aspectul structurii și motivării acestora, conform prevederilor din Codul administrativ.

Prin urmare, reclamantul solicită anularea răspunsului Procurorului General interimar nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024 și nr. 18-73/24-350 din 15.04.2024, și obligarea Procurorului General de a-l numi pe Demciucin Igor fără concurs în funcția vacantă aleasă de *****.

Referința autorității publice pârâte Procuratura Generală: În apărarea sa pârâtul a înaintat referință, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ înaintate de către Demciucin Igor.

În motivarea referinței indică, că reclamantul a exercitat funcția de adjunct al Procurorului General interimar, mandatul acestuia fiind încetat în temeiul Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-75/2024 din 04.03.2024 și Ordinului Procurorului General interimar nr. 429-p din aceiași dată.

Menționează că, prin scrisoarea Procurorului General interimar nr. 20-d/pers-75 din 04.03.2024, reclamantul a fost informat despre încetarea mandatului și i s-a propus să aleagă o funcție vacantă de procuror din lista funcțiilor vacante. Astfel, prin scrisoarea fără număr din 04.03.2024, reclamantul a comunicat Procurorului General interimar despre faptul că a ales pentru a fi numit, fără concurs, funcția de ***** al *****.

Prin scrisoarea Procurorului General interimar nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024, reclamantul a fost informat suplimentar despre imposibilitatea de a fi numit în funcția de ***** al *****, deoarece numirea în această funcție se realizează în baza unor dispoziții legale speciale. Totodată, i s-a propus să aleagă o altă funcție vacantă de procuror din lista funcțiilor vacante. Prin urmare, prin scrisoarea fără număr, din 05.03.2024, reclamantul a informat Procurorul General interimar că optează pentru numirea, fără concurs, în funcția de *****.

Respectiv, prin Ordinul Procurorului General interimar nr. 453-p din 05.03.2024, reclamantul a fost numit în funcția de ***** al *****, fără concurs, pentru un mandat de 5 ani.

Specifică, că la 04.04.2024, reclamantul a depus la Procuratura Generală cererea prealabilă, prin care a solicitat suspendarea executării și anularea răspunsului Procurorului General interimar nr. 20-dos.per./78 din 05.03.2024, precum și numirea sa în funcția de ***** al *****. Însă, prin răspunsul nr. 18-73/24-350 din 15.04.2024, reclamantul a fost informat despre imposibilitatea satisfacerii cerințelor înaintate.

Pârâtul relevă că, în conformitate cu prevederile art. 18 alin. (6) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură (în redacția în vigoare de la 01.08.2016), după încetarea exercitării mandatului, adjuncții Procurorului General își pot continua activitatea în orice funcție de procuror vacantă, aleasă de ei, fiind numiți fără concurs.

Totodată, remarcă că, potrivit art. 9 din aceeași Lege, ***** este o procuratură specializată. În context, procuratura specializată este condusă de către un procuror - șef asimilat adjunctului Procurorului General, ajutat de un adjunct ori, după caz, de adjuncți, asimilați procurorului-șef al subdiviziunii Procuraturii Generale.

Subliniază că, art. 25^2 din Legea cu privire la Procuratură (introdus prin efectul Legii nr. 280/2022, în vigoare din 10.10.2022) stabilește condiții speciale pentru numirea în funcția de ***** al procuraturii specializate. Or, potrivit alin. (3) al normei menționate, adjunctul procurorului-șef al procuraturii specializate este numit în funcție fără concurs, prin ordinul Procurorului General, cu acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor exprimat față de propunerea prezentată de procurorul-șef al procuraturii specializate respective.

Atrage atenția asupra faptului că, în sensul art. 5-7 din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, în situația în care ambele norme sunt speciale și au aceeași forță juridică, situației din speță este aplicabilă ultima normă juridică adoptată, adică cea din conținutul art. 25^2 din Legea cu privire la Procuratură.

Reieșind din cele expuse, numirea în funcția de ***** al ***** are loc în condiții speciale, care nu pot fi ignorate. Inter alia, numirea în funcție are loc la propunerea procurorului-șef al procuraturii specializate, iar cu referire la reclamant astfel de propunere nu a fost înaintată.

Mai mult ca atât, alin. (4) al art.252 din Legea cu privire la Procuratură prevede că, mandatul adjunctului procurorului-șef al procuraturii specializate încetează odată cu mandatul procurorului-șef al procuraturii specializate respective.

Explică, că, în această ordine de idei, mandatul adjunctului procurorului-șef al procuraturii specializate nu este de 5 ani, ci este în strânsă legătură cu mandatul procurorului-șef al acestei procuraturi. Nici la momentul încetării mandatului reclamantului de adjunct al Procurorului General interimar, nici la moment, nici o persoană nu a fost numită în funcția de procuror-șef al *****, or, în aceste condiții nu poate fi numit în funcție nici un ***** al *****. La moment, funcțiile de adjuncți ai procurorului-șef al ***** sunt exercitate pe baze de interimate, însă reclamantul a solicitat numirea în funcție pe un mandat de 5 ani, ceea ce era imposibil de realizat, deoarece numirea în funcție de procuror-șef al procuraturii specializate este o precondiție pentru numirea în funcție de ***** al procuraturii specializate respective. În același context, termenul de 5 ani, pentru care reclamantul a solicitat să fie numit în funcție, nu este prevăzut de lege pentru astfel de funcții, or, termenul mandatului este determinat de mandatul procurorului-șef. Odată cu numirea altui procuror-șef, acesta dispune de prerogative legale să vină cu propuneri de numire a altor adjuncți.

Respectiv, pârâtul conchide că, solicitările reclamantului nu se încadrează în reglementările legale în vigoare, care reglementează numirile în funcțiile de conducere din cadrul

procuraturilor specializate. Deci, consideră că pretenția reclamantului de a obliga Procurorul General să-l numească, fără concurs, în funcția de procuror-șef adjunct al *****, este neîntemeiată.

În același context, menționează că, reclamantul și-a exprimat acordul de a fi numit în funcția de ***** al ***** și, respectiv, a fost numit în această funcție pentru un mandat de 5 ani. Anume ordinul de numire a reclamantului în funcție a fost actul administrativ care a fost emis în rezultatul procedurii administrative demarate, în timp ce toate scrisorile Procurorului General interimar din corespondența purtată de reclamant cu Procuratura Generală, constituiau operațiuni administrative, în sensul art. 15 alin. (1) din Codul administrativ, care prin prisma prevederilor alin. (2) din același articol, pot fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual. Iar ținând cont de faptul că reclamantul nu a contestat ordinul de numire în funcție de ***** al *****, pârâtul consideră că solicitarea reclamantului de a anula, în mod separat, răspunsul Procurorului General interimar nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024, este inadmisibilă.

<u>În cadrul dezbaterilor judiciare</u>, în temeiul art. 218 Cod administrativ al RM, art. art. 211, 213, și art. 233 Cod de procedură civilă al RM:

În ședința de judecată reclamantul Demciucin Igor a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Lealin Iuri, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept expuse în referință.

<u>Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:</u>

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea în contencios administrativ înaintată de Demciucin Igor împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea actelor administrative prin care autoritatea publică a respins cererea de emitere a actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În drept, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, **drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.**

În temeiul art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, **orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.** O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când **autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.**

În temeiul art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

În temeiul art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În temeiul art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 CA – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele dosarului judiciar prin coroborare cu materialele dosarului administrativ, respectiv argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că, în prezenta cauză părțile nu au invocat, precum nici nu au probat prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, –

Nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura prealabilă de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată (semnătură electronică validă) și depusă de către reclamantul Demciucin Igor, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, –

Instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Demciucin Igor împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind

anularea actelor administrative individuale defavorabile și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil întrunește condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

În ceea ce privește argumentele autorității publice, care ridică excepția de inadmisibilitate, invocând că reclamantul contestă în instanțe de judecată operațiuni administrative, instanța de judecată constată caracterul eronat al poziției sale de apărare, fiind întemeiat pe calificarea greșită a acțiunii în contencios administrativ înaintate, respectiv pe interpretarea eronată a normelor de drept.

Or, prin cererea de chemare depusă de către reclamant, acesta solicită anularea răspunsului Procurorului General interimar nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024 și nr. 18-73/24-350 din 15.04.2024, și obligarea Procurorului General de a-l numi pe Demciucin Igor fără concurs în funcția vacantă aleasă de *****, respectiv, în esență reclamantul înaintează acțiune în obligare calificată de instanță în temeiul art. 206 alin. (2) lit. lit. b) Cod administrativ, respectiv instanței de contencios administrativ revendică apărarea dreptului pretins a fi vătămat și pronunțarea unei hotărâri judecătorești în temeiul art. 224 alin. (1) lit. b) Cod administrativ al RM, prin care să fie anulate actele administrative individuale de respingere a solicitării și să fie obligată autoritatea publică să emită un act administrativ individual.

Astfel, ținând cont de circumstanțele statuate supra, de principiu, instanța de judecată consideră admisibilă acțiunea în contencios administrativ **fiind legal și întemeiat să efectueze controlul judecătoresc asupra actelor administrative emise de pârât în procedura examinării cererii depuse de către Demciciun Igor și respinse de autoritatea publică pârâtă.**

Aprecierea instanței de judecată

cu privire la **fondul acțiunii în contencios administrativ:** Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia **că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ**, având în vedere argumentele reținute *infra.*

Obiectul juridic al acțiunii în contencios administrativ îl constituie cererea de chemare în judecată înaintată de Demciucin Igor împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea actelor administrative prin care autoritatea publică a respins cererea de emitere a actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, **care constituie acțiune în obligare.**

Astfel, **în fapt**, apreciind obiectiv explicațiile participanților la proces prin **coroborare cu înscrisurile care constituie parte integrantă a dosarului administrativ și a dosarului judiciar**, pertinente și concludente pentru judecarea completă și obiectivă a cauzei prin prisma prevederilor art. art. 117 – 122, art. 130 CPC, instanța de judecată constată următoarele circumstanțele de fapt:

Prin Hotărârea nr.1-75/2024 din 04.03.2024, Consiliului Superior al Procurorilor și-a exprimat acordul pentru încetarea mandatului de adjunct al Procurorului General interimar, exercitat de Demciucin Igor. (f.d.1-5 dosar administrativ)

Respectiv, prin ordinul Procurorului General interimar nr. 429-p din 04.03.2024 s-a dispus încetarea mandatului de adjunct al Procurorului General interimar, exercitat de Demciucin Igor. (f.d.6 dosar administrativ)

Reclamantul a fost informat despre actul administrativ emis în privința sa prin scrisoarea nr. 20-d/pers-75 din 04.03.2024. Totodată, autoritatea publică i-a propus reclamantului

să aleagă o funcție vacantă de procuror, din lista funcțiilor vacante anexată, atenționându-l că nealegerea nici unei funcții de procuror în termenul indicat, se echivalează cu refuzul de a fi numit într-o altă funcție de procuror, ceea ce duce în mod automat la necesitatea încetării raporturilor de serviciu în conformitate cu prevederile art.57 alin.(1) lit.c) din Legea cu privire la Procuratură. (f.d.7 dosar administrativ)

Potrivit scrisorii fără număr din 04.03.2024, reclamantul a comunicat Procurorului General interimar despre alegea, pentru numire fără concurs, a funcției vacante de ***** al *****. (f.d.14 dosar administrativ)

Prin răspunsul nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024, reclamantul a fost informat despre imposibilitatea de a fi numit în funcția de ***** al *****, deoarece numirea în această funcție se realizează în baza unor dispoziții legale speciale. În acest sens, autoritatea a invocat prevederile art.25[2] alin.(1) și (3) din Legea cu privire la Procuratură, care statuează că, candidatul la funcția de ***** al procuraturii specializate este propus de către procurorul-șef al procuraturii specializate respective; adjunctul procurorului-șef al procuraturii specializate este numit în funcție fără concurs, prin ordinul Procurorului General, cu acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor exprimat față de propunerea prezentată de procurorul-șef al procuraturii specializate respective. Prin urmare, reclamantului i s-a propus să aleagă o altă funcție vacantă de procuror, din lista funcțiilor vacante. (f.d.15 dosar administrativ)

Prin scrisoarea fără număr din 05.03.2024, reclamantul a informat autoritatea publică că optează pentru numirea, fără concurs, în funcția de *****. (f.d.16 dosar administrativ)

Astfel, prin Ordinul Procurorului General interimar nr. 453-p din 05.03.2024, Demciucin Igor a fost numit în funcția de ***** al *****, fără concurs, pentru un mandat de 5 ani. (f.d.17 dosar administrativ)

În data de 04 aprilie 2024, reclamantul s-a adresat cu cerere prealabilă către Procuratura Generală, solicitând suspendarea executării și anularea răspunsului Procurorului General interimar nr. 20-dos.per./78 din 05.03.2024, precum și numirea sa în funcția de ***** al *****. (f.d.18-30 dosar administrativ)

Prin răspunsul nr. 18-73/24-350 din 15.04.2024, reclamantul a fost informat despre imposibilitatea admiterii cerințelor înaintate prin cererea prealabilă, dat fiind faptul că răspunsul nr. 20-dos.per./78 din 05.03.2024 reprezintă o operațiune administrativă în sensul art. 15 alin.(1) Cod administrativ, ce poate fi contestată doar concomitent cu actul administrativ individual – ordinul Procurorului General nr.453-p din 05.03.2024. (f.d.31 dosar administrativ)

În continuare, în data de 16 mai 2024, reclamantul Demciucin Igor s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune. (f. d. 4-19)

În drept, în temeiul art. 277 – 278 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanţei judecătoreşti competente pentru anularea actului, repunerea în drept şi repararea prejudiciului.

Acţiunile în contenciosul administrativ se examinează de instanţele judecătoreşti respective conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia contenciosului administrativ.

În temeiul art. 195 Cod administrativ al RM, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În temeiul art. 93 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, (1) **fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția**, (2) prin derogare de la prevederile alin. (1), **fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale**, iar (3) reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Demciucin Igor împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea actelor administrative prin care autoritatea publică a respins cererea de emitere a actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În temeiul art. 18 din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură (în vigoare de la 03.09.2021): (1) Candidatul la funcția de adjunct al Procurorului General este propus de către Procurorul General.

(3) Adjuncții Procurorului General sunt numiți în funcție fără concurs, prin ordinul Procurorului General, cu acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor care verifică întrunirea condițiilor prevăzute la alin.(2).

(4) Mandatul adjunctului Procurorului General se încheie odată cu mandatul Procurorului General, însă acesta continuă să-și exercite atribuțiile până la numirea adjunctului noului Procuror General.

(6) După încetarea exercitării mandatului, adjuncții Procurorului General își pot continua activitatea **în orice funcție de procuror vacantă,** aleasă de ei, fiind numiţi fără concurs.

În temeiul art.9 alin.(1) și (3) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură: (1) Procuraturile specializate activează în anumite domenii speciale și își exercită atribuțiile pe întreg teritoriul Republicii Moldova. În sistemul Procuraturii activează Procuratura Anticorupție și *****.

(3) Procuratura specializată este condusă de către un procuror - șef, asimilat adjunctului Procurorului General, ajutat de un adjunct ori, după caz, de adjuncți, asimilați procurorului-șef al subdiviziunii Procuraturii Generale.

În temeiul art.25[2] din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, (1) **Candidatul la funcția de adjunct al procurorului-șef al procuraturii specializate <u>este propus de către procurorul-șef al procuraturii specializate respective</u>.**

(2) În funcția de adjunct al procurorului-șef al procuraturii specializate poate fi numită persoana care are experiență profesională de cel puțin 5 ani în funcție de procuror în ultimii 15 ani și care dispune de capacități organizatorice.

(3) **Adjunctul procurorului-șef al procuraturii specializate este numit în funcție fără concurs, prin ordinul Procurorului General, <u>cu acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor exprimat față de propunerea prezentată de procurorul-șef al procuraturii specializate respective</u>.**

Circumstanţele stabilite pe parcursul examinării cauzei pot fi rezumate după cum urmează, reclamantul Demciucin Igor a exercitat funcția de adjunct al Procurorului General interimar, mandatul său fiind încetat în temeiul Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-75/2024 din 04.03.2024 și Ordinului Procurorului General interimar nr. 429-p din aceiași dată. În temeiul prevederilor legislației în vigoare, reclamantului i s-a propus să aleagă o funcție de procuror vacantă din lista funcțiilor vacante ce i-a fost prezentată. Astfel, reclamantul a ales funcția de ***** al ***** (procuratură specializată). Însă, prin răspunsul nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024, a fost informat despre imposibilitatea de a fi numit în funcția de ***** al *****, deoarece numirea în această funcție se realizează în baza unor dispoziții legale speciale (în temeiul art.25[2] din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură), fiindu-i propus să aleagă o altă funcție vacantă din lista funcțiilor vacante.

Deși, ulterior, în temeiul deciziei/alegerii reclamantului, prin Ordinul Procurorului General interimar nr. 453-p din 05.03.2024, acesta a fost numit în funcția de *****, reclamantul a contestat cu cerere prealabilă răspunsul autorității publice nr. 20-dos.pers./78 din 05.03.2024, solicitând în continuare numirea sa în funcția de ***** al *****. Prin răspunsul nr. 18-73/24-350 din 15.04.2024, reclamantul a fost informat despre imposibilitatea admiterii cerințelor înaintate.

Astfel, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată, în coraport cu circumstanţele de fapt ale speţei și cadrul legal aplicabil, instanța de contencios administrativ conchide că, activitatea administrativă efectuată de autoritatea publică pârâtă este una legală și întemeiată, fiind efectuată în strictă conformitate cu prevederile legislației. Prin urmare, instanța nu a constatat admiterea de încălcări la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente de către reclamant.

În aceeași timp, instanța de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, respectiv argumentele părții reclamante în acest sens sunt întemeiate pe interpretarea eronată a normelor de drept material.

Cu referire la argumentele reclamantului privind aplicabilitatea la caz a prevederilor art.18 alin.(6) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, instanța relevă că, norma invocată de reclamant stabilește o regulă generală pentru adjuncții Procurorului General privind numirea într-o funcție vacantă de procuror fără concurs, în timp ce art.25[2] din aceiași lege introduce o normă de drept derogatorie pentru numirea în funcții în cadrul procuraturilor specializate, inclusiv pentru funcția de ***** al *****. Această derogare are un caracter special, prevalând conform principiului *lex specialis derogat legi generali.*

Totodată, în circumstanțele de fapt în care, la moment funcția de procuror-șef la ***** nu a fost ocupată, de fapt și de drept este inaplicabilă procedura prevăzută de art. 25[2] alin. (3),

ceea ce justifică refuzul autorității. Or, prin prisma prevederilor normei menționate, numirea în funcția de ***** al procuraturii specializate se face fără concurs, dar este necesar acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor exprimat față de propunerea prezentată de procurorul-șef al procuraturii specializate respective. Iar în astfel de situație, autoritatea nu poate acționa în afara cadrului legal. Prin urmare, instanța respinge argumentele reclamantului ca neîntemeiate.

Mai mult, în temeiul art. 2 din Legea cu privire la Procuratură, procurorul este persoana cu funcție de demnitate publică care exercită atribuțiile Procuraturii, prevăzute de Constituție, de prezenta lege, de alte acte legislative și de tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, și este numit în această funcție în modul prevăzut de prezenta lege.

În temeiul art. 7 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură, procuratura este un sistem unic, care include: a) Procuratura Generală; b) procuraturile specializate; c) procuraturile teritoriale.

În temeiul art. 13 din Legea cu privire la Procuratură, **ierarhia procesuală a procurorilor** şi atribuţiile procurorului ierarhic superior **sînt stabilite de prevederile Codului de procedură penală.**

În temeiul art. 53/1 alin. (1) Cod de procedură penală al RM, procuror ierarhic superior este: a) pentru procurorii din procuratura teritorială – procurorul-șef al procuraturii teritoriale sau adjunctul acestuia, conform competențelor stabilite;b) pentru procurorii din procuratura specializată – procurorul-șef al procuraturii specializate sau adjunctul acestuia, conform competențelor stabilite;

c) pentru procurorii-şefi adjuncţi ai procuraturilor teritoriale – procurorul-şef al procuraturii teritoriale; d) pentru procurorii-şefi adjuncţi ai procuraturilor specializate – procurorul-şef al procuraturii specializate; e) pentru procurorii-șefi ai procuraturilor teritoriale, inclusiv pentru procurorul-şef al Procuraturii unității teritoriale autonome Găgăuzia – procurorii-șefi ai subdiviziunilor Procuraturii Generale, conform competențelor stabilite;

f) pentru procurorii-şefi ai procuraturilor specializate – Procurorul General; g) pentru procurorii din cadrul subdiviziunilor Procuraturii Generale – procurorii-șefi ai subdiviziunilor Procuraturii Generale; h) pentru adjuncții procurorilor-șefi ai subdiviziunilor Procuraturii Generale – procurorii-șefi ai subdiviziunilor Procuraturii Generale;

i) pentru procurorii-șefi ai subdiviziunilor Procuraturii Generale – Procurorul General sau adjuncții săi, conform competențelor stabilite; j) pentru adjuncții Procurorului General – Procurorul General; k) pentru toți procurorii din cadrul sistemului Procuraturii – Procurorul General.

În temeiul art. 18 din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură (în vigoare de la 03.09.2021): (6) După încetarea exercitării mandatului, adjuncții Procurorului General își pot continua activitatea **în orice funcție de procuror vacantă,** aleasă de ei, fiind numiţi fără concurs.

În temeiul art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art.225 alin.(4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sînt reglementate expres prin legi speciale.

Astfel, verificând exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, reieșind din prevederile legale citate supra, regimul juridic aplicabil funcțiilor de procur și funcțiilor de procuror-șef, adjunct al procurorului-șef, instanța de judecată ajunge la concluzia că, reclamantul poate să revendice dreptul de a alege continuarea activității în orice funcție de procuror vacantă, iar autoritatea publică pârâtă poate fi obligată să decidă reieșind din aceste limite prevăzute de Lege, nefiind imputabilă acesteia obligația de a acorda posibilitatea reclamantului de a alege continuarea activității în orice funcție de procuror-șef sau adjunct al procurorului-șef, după încetarea exercitării mandatului. Cu deosebire, în circumstanțele în care, în baza Legii noi se instituie norme speciale privitor la procedura de numire în funcția de procuror-șef și adjuncți ai procuraturilor specializate.

În același timp, se constată, că autoritatea publică pârâtă, în măsura în care Legea permite, reieșind din procedura de numire în funcție (spre deosebire de regulile speciale derogatorii privitor la procedura de numire în funcția de procuror-șef și adjunct al procurorului-șef ai procuraturii specializate *****), în baza cererii reclamantului, a asigurat **numirea în funcția vacantă de ***** al ***** în baza ordinului nr. 453-p din 05 martie 2024** (f. d. 16-17).

Respectiv, circumstanțele de fapt statuate constituie temei de a considera că pârâtul și-a exercitat dreptul discreționar, luând în considerare toate faptele relevante și respectând limitele legale ale dreptului discreționar, conform scopului acordat prin lege.

În același context, cu referire la argumentele reclamantului întemeiate pe tratarea neidentică a mai multor stări de fapt identice și limitele exercitării dreptului discreționar, instanța de judecată consideră că se întemeiază pe aprecierea subiectivă a circumstanțelor de fapt constatate, respectiv interpretarea incorectă a Legii aplicabile.

Or, în temeiul art. 137 Cod administrativ: (1) În exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință **în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. (2) Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală**, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. (3) **Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv.** (4) Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

Astfel, se constată că, reieșind din circumstanțele cauzei, autoritatea publică pârâtă a aplicat Legea**, discreția sa reducându-se la alegerea consecinței juridice,** respectiv, soluției legale, tratarea neidentică a stărilor de fapt având un motiv obiectiv, stabilit de Lege.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantului, reprezentantului reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the

Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei și trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

În concluzie, **ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului judiciar și respectiv, al dreptului la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc,** deoarece actele administrative individuale și decizia de soluționare a cererii sunt legale și prin acestea reclamantul nu este vătămat în drepturile sale, **instanţa de judecată ajunge la concluzia să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ** înaintată de Demciucin Igor împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea actelor administrative prin care autoritatea publică a respins cererea de emitere a actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, în conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 din Codul administrativ – **deoarece nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la art. 224 alin. (1) lit. b) Cod administrativ al RM.**

Compensarea cheltuielilor de judecată:

În temeiul art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, aplicabil prin prisma art. 195 Cod administrativ, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată, context în care, deoarece acțiunea în contencios administrativ se respinge, se constată că, la cererea reclamantului, nu există temei de compensare a cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu prevederile art. art. 236, art. 238 – 241, art. art. 277 – 278 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 și art. 232 Cod administrativ al Republicii Moldova**,** în urma deliberării, instanța de judecată, –

H o t ă r ă ș t e:

A **respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ –** înaintată de Demciucin Igor împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind anularea actelor administrative prin care autoritatea publică a respins cererea de emitere a actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Se explică că, hotărârile în fond se motivează în scris în termen de 45 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de apel depuse în termen sau în termen de 45 zile lucrătoare de la depunerea unei cereri de motivare a hotărîrii. Cererea de motivare a hotărîrii se depune în termenul de decădere de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, în temeiul art. 226 alin. (2) Cod administrativ al RM.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Chișinău în termen de 30 de zile calculate de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței, judecător – Elena Bolocan

Copia corespunde originalului,

Judecător Elena Bolocan

Actul judecătoresc este public și poate fi accesat pe pagina web a instanței www.jc.instante.justice.md.